

BUCUREȘTIUL

LITERAR ȘI ARTISTIC

Revistă fondată la 1 octombrie 2011 de Coman Șova și Florentin Popescu
Apare lunar • Anul V, nr. 1 (40), ianuarie 2015

www.bucurestiul-literar.ro

Mihai Eminescu

*Ce-ți doresc eu ție,
dulce Românie*

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de dor ?
Brațele nervoase, arma de tărie,
La trecutu-ți mare, mare viitor !
Fiarbă vinu-n cupe, spumege pocalul,
Dacă fiii-ți mândri aste le nutresc;
Căci rămâne stânca, deși moare valul,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Vis de răzbunare negru ca mormântul
Spada ta de sânge dușman fumegând,
Și deasupra idrei fluture cu vântul
Visul tău de glorie falnic triumfând,
Spună lumii large steaguri tricolore,
Spună ce-i poporul mare, românesc,
Când s-aprinde sacru candida-i vâlvoare,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Îngerul iubirii, îngerul de pace,
Pe altarul Vestei tainic surâzând,
Ce pe Marte-n glorie să orbească-l face,
Când cu lampa-i zboară lumea luminând,
El pe sânu-ți vergin încă să coboare,
Guste fericirea raiului ceresc,
Tu îl strânge-n brațe, tu îi fă altare,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Tânăra mireasă, mamă cu amor !
Fiii tăi trăiască numai în frăție
Ca a nopții stele, ca a zilei zori,
Viața în vecie, glorie, bucurie,
Arme cu tărie, suflet românesc,
Vis de vitejie, fală și mândrie,
Dulce Românie, asta ți-o doresc !

Editorial

Eminescu, patria și noi

De fiecare dată când pășim pragul lunii ianuarie, gândul ni se îndreaptă cu osebire către casa modestă din Ipoteștii Botoșanilor, locul în care a venit pe lume Luceafărul poeziei românești Eminescu – „cel mai mare poet pe care l-a ivit și-l va ivi poate, pământul românesc” (G. Călinescu).

De fiecare dată gândul ne poartă mai apoi către poezia, dar și către proza lui, către teatrul, dar și către paginile de publicistică – toate alcătuind un univers nepereche. Un univers în care trăiește prin veacuri, „omul deplin al culturii românești” (Noica), el fiind „expresia integrală a sufletului românesc” (Iorga) și totodată „Biblia noastră lucrătoare” (Mihai Cimpoi). O biblie în care – iată ! – ne regăsim sufletește și spiritual de mai bine de o sută și douăzecișicinci de ani, de la 1889 încoace, de când marele poet a intrat în eternitate, lăsând în urma lui o operă care nu s-a perimat și nu se va perima niciodată. Dar mai ales ne-a lăsat o operă care, departe de a dăinui doar în cărțile dintr-o bibliotecă, este vie, lucrează și va continua să lucreze și pentru generațiile viitoare.

Acum, când se împlinesc o sută și șaiszeci și cinci de ani de la nașterea lui Eminescu, se cuvin a fi făcute câteva comentarii impuse, desigur, de niște realități sociale și culturale din imediata noastră vecinătate.

Întâi și-ntâi este interesant de observat că deși unora dintre conașionalii noștri le sună urât să mai vorbească de patrie și patriotism, Eminescu, eminent un mare patriot prin tot ce a scris, prin toată poezia și publicistica lui – vastă pledoarie pentru păstrarea tradițiilor și afirmarea țării, a valorilor ei, continuă să rămână pe piedestalul lui. Fel de fel de ipochimeni au încercat, se știe, să-l „demoleze”, să-i întineze memoria și opera, gândind pe semne că așa își vor afla și ei cât de cât un locșor în arealul celebrității și posterității poetului. Zadarnic. În context, îmi amintesc cum, în urmă cu câțiva ani, invitat să vorbească, să-și spună punctul de vedere față de demolatori, Dimitrie Vatamaniuc s-a urcat la tribuna din aula Academiei (unde se desfășura, ca în fiecare an o sesiune omagială) și a spus doar atât: „Să scrie și ei, demolatorii lui Eminescu, măcar o pagină la nivelul lui și apoi mai stăm de vorbă !”

Replica venită din partea unui om care, ca și Călinescu, Perpessicius și mulți alții a trudit întru valorificarea operei marelui poet mi s-a părut sugestivă și totodată definitorie pentru atitudinea pe care un cercetător, un eminescolog, o somitate literară trebuie s-o ia, ca de altfel și orice român de bun simț.

La moara vorbelor, a laudelor sau injuriilor legate de Eminescu și de opera lui s-au măcinat multe și se vor mai măcina și de aici înainte – semn că ne aflăm, cum zice Călinescu, în fața unui aisberg care prin pluridimensionalitatea sa rămâne scufundat cu o parte în apele începuturilor genetice ale lumii și cu cealaltă parte dincolo de lume, în infinitul plăsmuit de Demiurgos și închis astfel în sine.

Firește, nu pretinde nimeni ca opera lui Eminescu să fie luată ca un tabu, să nu mai fie interpretată, în timp, din noi și noi unghiuri, dar de aici și până la a-i nega valoarea și mesajele e o distanță uriașă.

Noi, cei de azi, trebuie să-i fim recunoscători lui Eminescu, printre multe altele, și pentru aceea că ne-a dat o mare pildă de patriotism. Un patriotism sincer și adevărat, cu atât mai limpede și mai demn de luat în seamă în condițiile în care se impune cu necesitate afirmarea și păstrarea valorilor naționale în concertul globalizării.

Florentin Popescu

Autori din ultimul val

Petru Solonaru

VÂSLAȘ PRIN CLAR...

(Tetradă)

Renunță-ajuns în criptica lumină
la sfeșnicul ce-a sfârtecat s-ațină
al beznei drum de sufletu-ți departe !...
Abandonând cuvintele, cu vină

a ști în **Verb** potrivitor să poarte
misterul pur, prisos.... cenuși de carte.
Nu gând reflect pe lujere ce-apleacă
dreptarul viu spre larmele deșarte,

ci sub puțin, amintea de împacă
cel necesar cu prezumtivul „dacă”,
să-ți fie frâu corăbiei arhee !
Vâslaș prin Clar, talazul tău să tacă

ambroziei din somnul ce încheie
oceanul calm sub toarsele-i trofee...
Dar de întors rămâne ca din vină
să-înveți muri egalu-ți... în idee...

Alexandru Cazacu

MESAJE CĂTRE IULIA

Este miezul nopții Iulia și este iarnă
De nepronunțat toate cuvintele
sărace ,vechi și fără miez
așa cum tufele de trandafir din grădina engleză
sunt acum

un minuscul snop de nuiele
Prin întunericul rece și mat
clipele cad sub propria greutate
Îți simt trupul asemenea unui obelisc
lângă care lumi deosebite se pot asemăna absurd de mult
Fiecare mărturie pare o denunțare când pregătindu-ne
să înfruntăm ce-i mai rău
devenim noi înșine răi
Obiectele pierdute rămân definitiv pierdute
printre arabescurile rococo ale unui *love-story*
deloc melodramatic
din care suntem gata să ieșim
ca dintr-o cameră de hotel luată cu ora

Petre Ioan Crețu

POEMUL DE LUNI

cineva îmi spunea că păpădiile au prostul obicei de a încărunți din plictiseală

– ridică-te Lazăre tu ești Dumnezeu și biserică ia-ți patul și te du și s-a dus
nici el nu știe unde s-a trezit deodată așa în pustiu c-un pat în spinare și cu o mare durere în suflet
de abia se obișnuise cu moartea mai schimba și el o vorbă
cu Dumnezeu sau cu alte persoane interesate de nimicuri

în lumea mea mofluz fac vapoare din hârtie cu două etaje
și ele plutesc așa boțite și nepăsătoare prin sângele meu îngroșat
până când îmbibate deja se vor lăsa încet încet la fund și se vor lipi de vene

nu știu cum de s-a nimerit să locuiesc mereu la ultimul etaj
poate nevoia mea de cer poate nevoia mea de aer
îmi bălăngăneam picioarele deasupra orașului
cocoțat pe pervazul ferestrei înainte să sar

Alensis De Nobilis Ioan VasIU

SATURNALII

Ard catapetesme în amieze,
Se mai coc iluzii sub umbrare,
Evadăm din calmele asceze
Să ne pregătim de sărbătoare.

Înălțăm litanii spre înalturi,
Ne-nfruptăm din ape de lumină
Să dansăm ca-n anticele rituri
Celebrând păcatu' curs în tină.

Când, târziu, oștepe stau să-nceapă,
Într-un dans sălbatic de bacante,
Focuri pe pământ, în cer, pe apă,
Se aprind în albe hierofante.

Înceați în râuri reci de vin,
Istoviți tanatic de orgie,
Zăcem beți ca-ntr-un profan amin
De delir, păcat și poezie.

Iar târziu, în ceas etern, vecia
Ne ridică-n umbre, îngerii stranii,
Să ne ierte parcă erezia
Ce o săvârșirăm noi golanii...

ÎȚI SCRUI

îți scriu cu pana înmuiată-n crin
și-ți mirui fruntea cu polen de maci
mă oglindesc în ochiul tău senin
tu plângi și râzi și mă rănești când taci

îți scriu acum cel mai frumos poem
pe frunze ruginite de castani
mereu te caut și mereu te chem
într-un tărâm mirific din Balcani.

Diana Adriana Matei

GENEZĂ

Stejarii care cresc neconținut
vor lua deodată forma
cețurilor de catifea cântate la vioară
frunză cu frunză
până le vor îngălbeni note
devenind tu
întru totul
cu

Adrian Bucurescu

HOMO NOVUS

Dacă nici frunza plopului
nu mai foșnește,
înseamnă că un pericol mortal
ne urmărește.

Din ce în ce mai surd,
monotonul bâzâit al albinelor
se depărtează de noi
spre tărâmul ruinelor.

Desigur, n-am meritat miracolele
ce sublimau pământul.
Va veni o vreme teribilă,
când nu va mai bate nici vântul.

Nu vor mai sclipi stelele,
nici măcar licuricii.
Flori carnivore ne-or aștepta
în laboratoarele Fricii.

În spatele ușilor zăvorâte,
vom geme de jale și de urât,
iar pe bancnote va rânji
o efigie cu ochi roșii și rât...

Ionuț Caragea

CER FĂRĂ SCĂRI

poți să privești așa la Cer
ca înecatul la suprafața apei
nimeni, dar nimeni nu-ți întinde o mână

poți să privești așa la Cer
ca la o țesătură fină de stele
cu care moartea-ți acoperă ochii
nimeni, dar nimeni nu-ți întinde o mână

și mai poți să privești așa la Cer
ca la tavanul vecinului de deasupra
care se uită la tavanul vecinului de deasupra

Dumnezeu locuiește la ultimul etaj
într-un Cer fără scări

Carmen Focșa

VISCOLEAU FLĂCĂRI...

Ne adunam în noi ca niște păsări speriate
Într-o clopotniță veche
În care clopotul, cu fiecare dangăt sorbea
Veninul argintat al mereu aceleiași ierni.
Doar nouă ni se părea că auzim din înalt
Prăbușindu-se stoluri de îngeri
Și doar sperietoarea din mijlocul câmpului
Se rotește spre nicăieri,alungându-i
Amețită de aromele mereu abia așteptate
Iar noi îngenunchem, dar numai pe jumătate
Și-atunci viscoleau flăcări, viscoleau, viscoleau...

Marian Hotca

LABIRINT

am primit de la Icar ultima aripă cioplită
lumina vopsită în ulei curgea încet
pe chipul meu necunoscut și eu
mă deșteptam cu fiecare clipă naivă
ce eșua la granița fantezic
mi-am pus strigarea vorace sub aripă
căutând un răspuns incomplet
sau o cărămidă neterminată
poate soarele îmi va zidi din ea
un labirint compensativ
și-atunci mă voi pierde
în galerii de cuvinte neesențiale și-apoi
voi avea timp să măcelăresc vorbele nescrise
voi avea timp să tănjesec după argumente ilogice
voi avea timp să spun inexprimabilul
voi avea timp să fiu Helios
voi avea timp să topesc lumile nezidite
voi avea timp să fac dintr-un fir de nisip un munte de zahăr
voi avea timp să mă joc cu nonsensul
voi avea timp să trag de coarne minotaurul
voi avea timp să fiu stewardesă pe bordul unui gând
voi avea timp să decolez cu plăsmuirea
voi avea timp să scriu încă un poem